

For din Fremtid troer jeg ikke, du behøver at være bekymret; det mener ogsaa baade Fader og min Mand. Igaar, netop som Fader havde modtaget dit Brev om Formiddagen og sendt det herop, for at vi skulde læse det, var vi til Middagsselskab hos Justitiarius Munck. Ved Siden af mig ved Bordet sad Stiftsprovsten, som jo kommer hjemme hos os; og da jeg var saa glad over dit Brev, kunde jeg ikke lade være at fortælle ham, at du nu vilde flytte herind til Byen. Han syntes mærkelig nok at vide noget om det iforvejen (oppe fra Ministeriet, mener min Mand) og lod ogsaa til at være meget tilfreds dermed. Jeg spurgte ham tilsidst rent ud, om han mente, du kunde faa et af de mindre Embeder ved en af Kirkerne her i Byen, og det syntes han slet ikke at anse for umuligt. „Deres Broder er jo en særdeles god Laudabilist,“ (er det rigtigt stavet?) sagde han; „og vi trænger ogsaa herinde til unge og prøvede Kræfter.“ Han lagde særlig Eftertryk paa „prøvede“. I det hele talte han saa pænt om dig, (han kender dig jo fra gammel Tid hjemme fra Fader) saa jeg troer ikke, det vil komme til at skade dig, at du har haft de Anskuelser, som du nu er kommen bort fra.“

Denne Slutning tiltalte ikke Emanuel; den kastede en ham selv uforklarlig Uro ind i hans Sind.

„Hvor kommer hun paa saadanne Tanker?“ udbrød han. „Hun har jo altsaa slet ikke forstaaet mig!“

„Er du saa ganske sikker paa det?“ sagde Hansine.

Emanuel svarede ikke. Han var paany sunken hen i Tanker.

VI

En Dag i Begyndelsen af September slog endelig Afrejsens Time.

Det blev en travl og bevæget Dag. Tidlig om Morgen var Emanuel ude paa Skibberup Kirkegaard for at sige Farvel til Guttens Grav og gik derfra til sine Svigerforældre og Hansines Broder Ole, der nu styrede de gamles Ejendom. Afskeden med Else var temmelig kølig; hun var bleven stærkt paavirket af den almindelige Skibberupstemning; og skønt det efter Hansines Ønske slet ikke var bleven omtalt for hende eller nogen anden,